

Небесні терези

Звідки беруться пастори?

На борту літака

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

КВІТЕНЬ 2014

Учені-орнітологи, вивчаючи поведінку птахів, звернули увагу, що в одній місцевості живуть чотири види чайок, які майже нічим не відрізняються один від одного. Розміри, пір'я, лапки, крила, голова, поведінка практично однакові. Один із учених намагався визначити, як самець одного виду знаходить собі самку винятково у своїй групі, якщо вони всі живуть поруч і майже нічим не відрізняються. Він довго вивчав це питання й виявив, що відмінність полягає у тому, якого кольору очі або частина очей цих чайок, і ще тоненький, майже непомітний обідок навколо очей. Це єдине, чим відрізнялися ці чотири види чайок. Щоб перевірити свою гіпотезу, він зловив одну самку, яка вже мала пару, і перефарбував їй цей обідок у колір, який мали чайки іншого виду. Експеримент вдався, оскільки самець, вдивляючись в очі цієї чайки, перестав визнавати її своєю парою. А її спроби розповісти, що вона його пара, не мали успіху. Він залишив її й обрав собі іншу чайку з відповідним обідком навколо очей. Він зрадив, обманув першу чайку.

Чайки, яких обманули

с. 2

Микола Бойко

Учені-орнітологи, вивчаючи поведінку птахів, звернули увагу, що в одній місцевості живуть чотири види чайок, які майже нічим не відрізняються один від одного. Розміри, пір'я, лапки, крила, голова, поведінка практично однакові. Один із учених намагався визначити, як самець одного виду знаходить собі самку винятково у своїй групі, якщо вони всі живуть поруч і майже нічим не відрізняються. Він довго вивчав це питання й виявив, що відмінність полягає у тому, якого кольору очі або частина очей цих чайок, і ще тоненький, майже непомітний обідок навколо очей. Це єдине, чим відрізнялися ці чотири види чайок. Щоб перевірити свою гіпотезу, він зловив одну самку, яка вже мала пару, і перефарбував їй цей обідок у колір, який мали чайки іншого виду. Експеримент вдався, оскільки самець, вдивляючись в очі цієї чайки, перестав визнавати її своєю парою. А її спроби розповісти, що вона його пара, не мали успіху. Він залишив її й обрав собі іншу чайку з відповідним обідком навколо очей. Він зрадив, обманув першу чайку.

Істина й неправда завжди поруч. Іноді вони дуже схожі. І щоб розрізнити їх, потрібно пильно вдивлятися в «очі» нової істини й побачити там ледь помітний «обідок навколо очей». Ми добре знаємо, що було б легко відрізнити істину від неправди, якби неправда була явною.

Наші діти щодня переступають пороги шкіл й інших навчальних закладів. Чому ми, батьки, церква, молимося за наших дітей? Чому в церкві на початку навчального року ми особливо посвячуємо дітей Богові? Ми розуміємо, що система освіти в нашій країні, хоч і несе багато позитивного, однак має й багато негативних моментів. Я стикнувся з такими ситуаціями й християнськими родинами, які через страх негативного впливу вирішили не віддавати дітей до школи. Мотивуючи тим, що там нічому доброму не навчать, вони відмовилися від загальноосвітнього процесу. Як і в будь-якому питанні, тут існують дві крайності: одна — це коли ми віддаємо наших дітей у школи, інститути, не замислюючись, як це буде впливати на їхню духовність. Інша крайність — коли ми так любимо їх, що взагалі не віддаємо до школи або до інших навчальних закладів. Істина знаходиться посередині. Ми відзначаємо, що негативний вплив на наших дітей дуже великий, особливо останнім часом. У цьому світі сатана нав'язує нашим дітям свої стереотипи, свої погляди, підходи. Він нав'язує свою розбещеність, мову, і навіть ми, дорослі, не вільні від цього.

Колись я жив із двома сусідами й часто чув, як вони лаються, і ці нецензурні слова почали лізти мені в голову. Я розумів, що захищений, але постійне спілкування цих сусідів між собою намагалося про-

никнути й у мій розум, хоча такі слова мені не властиві. Не таємниця, що цей світ впливає на дорослих, а тим більше — на дітей і підлітків.

Чи аналізували ви коли-небудь своє мислення й мову? Чи немає в ній відлуння цього світу? Чи немає в них того, що є природним для світу, у якому живемо? Чи можемо ми від одного слова загинути назавжди? Чи можемо ми бути загубленими через якісь «дрібниці»?

Роздумуючи на цю тему, відкриємо книгу Суддів: «І були скликані Єфремові люди, і перейшли на північ, та й сказали до Їфтах: “Чому перейшов ти Йордан, щоб воювати з Аммоновими синами, а нас не покликав піти з собою? Ми спалимо огнем твій дім із тобою”» (Суд. 12:1). Єфремові люди — одне з колін Ізраїлю, одна з частин тогочасної Церкви Божої — підійшли до Їфтах — особливого судді, який напередодні звершував обряд особливого жертвоприношення. Він воював з аммоновими синами, а Єфремові люди прийшли до нього й почали сваритися: «Чому нас не покликав піти з собою? Ми спалимо огнем твій дім із тобою». Якими почуттями керувалися ці люди, коли прийшли до Їфтах? І ось як відповів Їфтах: «...Велику боротьбу мав я та народ мій з Аммоновими синами. І кликав я вас, та ви не спасли мене з його руки. І коли я побачив, що ви не спасете, то поклав я душу свою на небезпеку, і перейшов Йордан до Аммонових синів, а Господь дав їх у мою руку. І чого прийшли ви до мене цього дня, щоб воювати зо мною?» (Суд. 12:2, 3).

«І зібрав Їфтах усіх гілеадських людей, та й воював з Єфремом. І побили гілеадські люди Єфрема, бо ті сказали:

“Ви Єфремові втікачі, – Гілеад поміж Єфремом та поміж Манасією”. І зайняв Гілеад йорданські переходи до Єфрема. І сталося, коли говорили Єфремові втікачі: “Нехай я перейду”, то гілеадські люди йому говорили: “Чити єфремівець?” Той казав: “Ні”. І казали йому: “Скажи-но шібболет”. А той казав: “Сібболет”, бо не міг вимовити так. І хапали його, і різали при йорданським переході. І впало того часу в Єфрема сорок і дві тисячі» (Суд. 12:4-6). Трагічні події в історії народу ізраїльського! Це не війна з іншими народами – це громадянська кровопролитна війна, адже в результаті загинуло 42 тис. осіб.

Гілеадські люди жили між Єфремом і Манасією. Єфрем і Манасія були синами Йосипа. Цікаво, що жителі Гілеаду як плем'я – також були нащадками Йосипа (див. Числ. 26:28, 29). Ми бачимо, як Йосип пов'язаний з гілеадськими людьми: у нього було два сина – Манасія і Єфрем; Манасія народив Махіра, а Махір породив Гілеада. Тобто гілеадські люди – це правнуки Йосипа по лінії Манасії, а Єфремові люди – це теж нащадки Йосипа, але по лінії Єфрема. Що ж відбувається? Іде не просто громадянська війна, це – сімейна війна. Гілеадські люди вбивають єфремлян і перекривають переправу через потік, який був у цьому місці. Гілеад знаходився на східному березі Йордану, а Єфрем – на західному.

Можна уявити, як після кровопролиття гілеадські люди стояли там і запитували кожного хто проїжджав: чи не єфремівець ти? Звичайно, усі відповідають: ні. Потім вони просили пройти певний тест: треба було сказати слово «шібболет» (з єврейської перекладається як «потік» або «швидка течія»). Чому все плем'я не могло вимовити єврейське слово «шібболет»? Чому через одне слово загинуло 42 тис. осіб?

Зробимо екскурс в історію. На жаль, книга Суддів не розкриває нам усю глибину цієї історії й не повідомляє, чому вони не могли вимовити одне єврейське слово. Проте досліджуючи Святе Письмо, ми можемо зробити деякі висновки. Єфрем, що в перекладі «подвійний плід», – другий син Йосипа (перший – Манасія). Але чомусь ми, християни, часто говоримо: Єфрем і Манасія, хоча Манасія – первісток, а Єфрем – другий син Йосипа. Звернімося до Біблії (див. Бут. 48:13-20).

Історія починається дуже добре, особливо для Єфрема, – подвійним благословенням. Це не просте перехрещення рук – це першість, спадщина. Окрім того, Яків зрівняв дітей Йосипа зі своїми дітьми й серед цих дітей поставив Єфрема як перворідного. Є ще один цікавий момент: «Сини Рувима, Ізраїлевого первородженого, – бо він первороджений, та за безчещення ним ложа свого батька перворідство було дане синам Йосипа, сина Ізраїлевого, та вони не могли приписатися до перворідства» (1 Хр. 5:1).

Рувим перестав бути перворідним сином Якова. Де-юре він залишився перворідним, але де-факто він уже не був ним. Яків благословив і виділив Єфрема, зарахував його до дванадцяти колін і поставив перворідним серед них. А при поділі Ханаану ми бачимо, що єфремляни отримали частку в центральній частині цієї землі – від Йордану й до Середземного моря. На півдні вони межували з колінами Дана й Веніямина, а на півночі – з Манасією. Ми знаємо, що Левій не отримав частки. Замість нього її отримали діти Йосипа й стали частиною дванадцяти. Ісус Навин був єфремлянином, і скинія була встановлена в Силомі, який належав частці Єфрема. Це коліно було невеликим, але отримало багато привілеїв. Однак пізніше щось змінилося. За декілька століть до історії, описаної в 12-му розділі книги Суддів, Господь сказав такі слова: «Бо конче вчиниш їх закляттям: Хіттеянина, і Амореянина, і Ханаанеянина, і Перізеянина, і Хіввеянина, і Євусеянина, як наказав був тобі Господь, Бог твій, щоб вони не навчили вас робити такого, як усі їхні гідоти, що робили вони богам своїм, бо тоді згрішите ви перед Господом, Богом своїм» (П. Зак. 20:17, 18). Сказано однозначно: ви повинні знищити їх. Але з Єфремом щось відбувалося. «Та не вигнали вони ханаанеянина, що сидів у Гезері. І сидів ханаанеянин посеред Єфрема і так є аж до цього дня, і давав данину працею» (І. Нав. 16:10).

Що трапилося? Люди Єфрема, як ми розуміємо, з корисливих міркувань не вбили цих людей, а обклали їх даниною. Навіщо їм працювати, якщо можна отримувати гроші й спокійно жити? Грошолобство проникло в серце єфремлян. У книзі Суддів 8:1 читаємо: «І сказали йому мужі Єфремові: “Що це за річ зробив ти нам, що не покликав нас, коли йшов воювати з Мідіяном?” І вони сильно сперечалися з ним».

Слід зазначити, що люди Єфрема – дуже конфліктні. Вони прагнули воювати з мідіянами й з аммоновими синами лише тому, що чудово розуміли, що будь-яка війна й перемога – це гроші, прибуток, трофеї. Проте перемога була легкою, і люди Єфрема залишилися без здобичі. Вони сварилися з їфтахом і з Гедеоном, тому що любили гроші, і з цієї ж причини вони не вигнали людей, яких було наказано вигнати. Пізніше відбулося наступне: «І послав Єзекія по всьому Ізраїлю та по Юдеї, а також написав листи до країв Єфрема та Манасії, щоб прийшли до Господнього дому в Єрусалимі, щоб справити Пасху для Господа, Ізраїлевого Бога» (2 Хр. 30:1).

Єзекія відродив Пасху і запросив Єфрема та Манасію. «І сторожі все переходили з міста до міста по краю Єфремовому та Манасіїному й аж до Завулону. Та люди глузували з них, і висміювали їх» (2 Хр. 30:10). Це відбулося пізніше, але ця ситуація відображає тенденцію: вони ще й несерйозно ставилися до серйозних речей, до Пасхи. Ось якими стали Єфремові люди. Вони прагнули збагачуватися, вони сварилися, легковажно ставилися до серйозних речей, почали спілкуватися з іншими народами й перейняли їхніх богів. Вони почали асимілюватися, і їхня рідна мова увірвалася риси тих народів, які жили на цій території.

Є цікава розповідь про плакун-траву. Це дуже гарна польова трава, що росте в болотистих місцях. У XVIII столітті плакун-трави в Америці не було взагалі. Потім одна людина завезла насіння з іншого континенту й посадила на невеликій клумбі. За сто років ця плакун-трава вигнала 3-4 види природних рослин тієї місцевості, і сьогодні кажуть, що околиці Нью-Йорка наповнені лише плакун-травою. Щорічно від однієї рослини з'являється 80 000 паростків, а вони можуть дати до 25 млрд. нових насінин. Єдине, що допомагає сьогодні боротися з цією травою, – застосування хімікатів, обприскування, висмикування. Винайшли проти неї навіть якогось жука, але бояться, що він з'їсть і інші рослини, а не тільки плакун-траву. Отже, у XVIII столітті її не було, але вона сподобалася й стала безконтрольно рости, і сьогодні цілий штат заповнений цією травою.

Віктор Куделич

Як часто вам доводиться користуватися терезами?

Чи можете ви на око визначити вагу якоїсь речі чи предмета?

НЕБЕСНІ ТЕРЕЗИ

Одного разу цар гуляв своїм палацом і почув, як його слуги критикували міністра. Вони вважали, що міністр нічого не робить, незаслужено користується повагою царя й даремно отримує велику зарплатню. Цар підійшов до них і запропонував пройти випробування: хто переможе, той стане новим міністром. Їхнім завданням було зважити слона.

Слуги збентежились: де ж знайти такі ваги, щоб зважити слона? Скільки вони не думали, як не намагались, а вагу слона дізнатися не змогли.

Тоді пішли до міністра, і цар запитав його:

— Чи не міг би ти зважити слона?

Міністр через деякий час повернувся й доповів точну вагу тварини.

Слуги відкрили роти від подиву. А цар попросив міністра пояснити, як йому вдалося так швидко зважити слона.

— Ти знайшов такі великі ваги? — запитав він міністра.

— Ні, ваша величність, я завів його в човен, який був у басейні, і відзначив рівень водотоннажності, потім слон вийшов, а я почав наповнювати човен мішками з борошном. Коли водотоннажність досягла того ж рівня, я додав вагу

всіх мішків і так вирахував вагу слона.

Сьогодні ми часто користуємося терезами. Наше життя стало б набагато складнішим, якби не було цього винаходу. Проте сьогодні ми поговоримо про небесні терези.

Бог має Свої особливі терези, якими Він зважує людей. На Його терези лягають справи, душі, серця. Бог зважує людину. Він цікавиться її внутрішньою вагою. «Зважує душі Господь» (Прип. 16:2).

Яскравим прикладом цьому є історія про Валтасара, царя Вавилонського. Давайте пригадаємо біблійних персонажів, чиє життя було зважене і яким Бог виніс вирок.

«А ти, сину його Валтасаре, не смирив свого серця, хоч усе це знав. І ти піднісся понад Небесного Господа, і посуд храму Його принесли перед тебе, а ти та вельможі твої, жінки твої та наложниці твої пили з них вино, і ти хвалив богів срібних та золотих, мідяних, залізних, дерев'яних та камінних, що не бачать, і не чують та не знають, а Бога, що в руці Його душа твоя й що Його всі дороги твої, ти не прославляв» (Дан. 5:22, 23).

«Не смирив свого серця, хоч усе це знав». Що знав Валтасар і чому він повинен був упокоритися, зна-

ючи це? Справа в тому, що його дідусь Навуходоносор, захопившись своєю славою, багатством і всемогутністю, був упокорений перед Богом, ставши як тварина. Страшне психічне захворювання спіткало цього царя — він у прямому значенні цього слова їв траву, як віл, і жив, як тварина.

Його онук Валтасар знав про цей випадок і повинен був зробити певні висновки, але не зробив. Спокуса необмеженою владою полягає в тому, що людина забуває про те, що вона смертна. Як же можна зайняти місце Бога?

«Посуд храму Його принесли перед тебе». Цар звелів принести на свій бенкет посуд з Єрусалимського храму. Невже в них не було іншого посуду? У царя було його достатньо, але, напившись вина, він зазіхнув на святе. Ніхто до цього не брав цей посуд, але монарх вирішив проявити свою могутність. На цьому бенкеті була виявлена небачена зухвалість у релігійному світі, і це стало останньою краплею на терезах Бога Ізраїлю. «Того часу від Нього посланий зарис руки, і написане оце писання. А оце писання, що написане: Мене, мене, текел, упарсін. Ось розв'язка цієї речі: "Мене" — порахував Бог цар-

ство твоє, і покінчив його. “Текел” — ти зважений на вазі, і знайдений легеньким. “Перес” — поділене царство твоє, і віддане мідянам та персам» (Дан. 5:24-28).

У цих текстах ми бачимо, як Бог зважує невидимими терезами життя царя і його підлеглих. Коли державна влада зазіхає на Бога, Він втручається й оголошує вирок. Така влада в остаточному підсумку не встоїть і зазнає поразки.

Варто зазначити, що Бог не з'явився відкрито перед бенкетуючими. Ніхто не зміг зрозуміти це послання, а лише той, хто знав Бога, той, кому Бог відкрив Свою таємницю. Це важливий факт у процесі богооб'явлення. Господь не відкривається тим, хто Його зневажає, але, виявляючи суд, Він посилає ангела, який трактує Його застереження.

Що ж означають ці таємничі слова? Вони відображають різні одиниці виміру — довжину, площу, об'єм і вагу. Згідно з гіпотезою А. Альта, таємничий напис на стіні палацу царя Валтасара містив назви чотирьох вищезгаданих мір ваги (див. Дан. 5:8, 15, 16).

Даніїл правильно зрозумів назви вагових мір і потім, виходячи зі значення коренів цих слів «уважати», «зважувати», «ділити», побудував цілі фрази, розгадавши зміст напису (див. Дан. 5:25-28).

«Ти зважений на вазі, і знайдений легеньким». У книзі Об'явлення ми читаємо: «Знаю твої діла» (Об'явл. 3:15). Бог не просто їх знає, але зважує й дає оцінку. Подібну оцінку Бог дає й сьогодні кожному жителеві землі.

«Багато з тих, хто заявляє, що вірить істині, котра стосується останніх днів, будуть знайдені легенькими. Вони зневажили найважливіше. Їхнє навернення поверхневе, не глибоке, не щире й не ґрунтовне. Такі люди не знають, чому вірять істині, але приймають її, тому що й інші вірять їй. Вони не можуть навести розумних доказів своєї віри... Інші не осяяні й не навчені за допомогою досвіду й пізнання, хоч для отримання всього цього мали всі переваги й були зобов'язані зробити це. Сила й твердість будуть даровані тільки щирим серцям» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 634).

Ось ще одна історія зі Святого Письма про людину, яка також була зважена на терезах неба. «І сказав Господь до сатани: “Чи звернув ти увагу на раба Мого Йова? Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає”. І відповів сатана Господеві й сказав: “Чи ж Йов дарма боїться Бога?”» (Йова 1:8, 9).

Уявіть, що ваше ім'я згадується на державному рівні. ЗМІ часто показують, як людям дякують за ту або іншу роботу й нагороджують орденами. Почесно потрапити в список осіб, про яких буде знати президент або впливова людина. Але уявіть, що Сам Бог запитує: «Чи звернув ти увагу на раба Мого?»

Бог характеризував Йова, як «мужа невинного та праведного, що Бога боїться, а від злого втікає». Це найкраща характеристика з погляду Бога.

«Чи ж Йов дарма боїться Бога?» — у розмові з Господом сатана ставить під сумнів праведність Йова. Диявол пропонує зважити Йова в інших обставинах, відібравши все, що він має. Бог йому дозволяє, але при цьому забороняє торкатися життя Йова, і той, пройшовши процес зважування, встояв.

Ми розглянули двох персонажів зі Святого Письма, яких зважив Бог і які пройшли через оцінку неба.

1. Бог зважує людину згідно з її знаннями. «Не смирив свого серця, хоч усе це знав». Тобто Бог каже: «У тебе було достатньо знань вчинити інакше, але гордість не дозволила тобі зробити це».

2. «Чи звернув ти увагу на раба Мого?» Ці слова вказують на те, що Бог бачив Йова й високо оцінив його життя. Так само Він бачить і серце кожного з нас.

«Я бачила, що чотири ангели тримали чотири вітри доти, доки

Ісус не завершив Свого служіння в Небесному святині, і тільки після цього злилися сім останніх кар. Ці кари викликали обурення нечестивих стосовно праведних. Вони думали, що це ми накликали на них суди Божі, і якщо їм вдасться винищити нас з лиця землі, то кари припиняться. При цьому вийшов указ убивати святих, що спонукало їх день і ніч благодіяти Бога про своє спасіння. Це був тяжкий час Якова. Крик душі святих дійшов до Господа, і вони були врятовані голосом Божим. Тоді невимовна радість охопила 144000 спасених, і їхні обличчя засяяли від слави Божої. Потім мені була показана група людей, яка гірко плакала. На їхньому одязі було написано великими літерами: “Ти зважений на вагах і знайдений дуже легким”. Я запитала: “Хто це?”, і ангел сказав мені: “Це ті, котрі деякий час дотримувалися суботи, але потім залишили її”. Я чула, як вони голосно благали: “Ми вірили у Твій Прихід й ревно проповідували про нього”. Та коли вони говорили, їхній погляд упав на одяг, і вони, побачивши на ньому напис, голосно заридали. Я бачила, що вони пили чисту воду, а ту, що залишилася, каламутили своїми ногами. Вони розтоптали святую суботу, а тому були зважені на терезах і знайдені занадто легкими» (Е. Уайт. Ранні твори, с. 37).

Сьогодні Бог зважує кожного, хто живе на землі. Нехай ніхто з нас не виявиться занадто легким на терезах неба. Нехай наші імена звучать у розмові небожителів. Нехай наша віра не зменшиться на шляху в Царство Боже.

Якого ви духа?

Ілля Вельгоша

«Повернувшись до них... сказав: Не знаєте, якого ви духа» (Луки 9:55)

Сьогодні стало модним вважати себе віруючою людиною. Деякі навіть демонстративно носять символіку конфесіональної приналежності: чотки, зірку Давида, образ Діви Марії або натільний хрест. Чи наближає це до Бога, чи робить нас Його дітьми?

У Святому Письмі є декілька прикладів, коли учні, перебуваючи поруч із Месією, слухаючи Його настанови, спостерігаючи в Ньому дію Божественної сили, стали й себе вважати учасниками всіх Божих обітниць. Багатьом читачам Євангелія від Луки запам'ятався такий епізод, коли сини Зеведея Яків та Іван загорілися «праведним» гнівом на самарян, які не виявили гостинності до їхнього Вчителя. Вони просили дозволу звести вогонь із неба, щоб знищити їх, посилаючись при цьому на історію прадавнього пророка. Проте Спаситель «заборонив їм і сказав: Не знаєте, якого ви духа; бо Людський Син прийшов не губити людські душі, а спасати їх» (Луки 9:55, 56). З цього прикладу ми бачимо, що вважати себе учнем Христа недостатньо, потрібно мати Його Дух.

Е. Уайт у книзі «Христос — надія світу» пише: «Якщо ми намагаємося поранити і винищити тих, хто не цінує нашої праці або не поділяє наших поглядів, то це найпереконливішим чином свідчить, що нами опанував дух сатани» (с. 487).

У Свій Нагірний проповіді Ісус говорить про те, що можна одягатися у вбрання пророка, але всередині бути «хижими вовками». «За їхніми плодами впізнаєте їх» (Матв. 7:15, 16). Апостол Павло коротко перераховує плоди Духа Святого в нас: «любов, ра-

дість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22, 23). Апостол Петро називає їх великими дорожчими обітницями Божественної сили, яка, об'єднуючись із зусиллями віруючої людини, виявляє «чесноту, а в чесноті — пізнання, в пізнанні — стриманість, у стриманості — терпеливість, у терпеливості — побожність, у побожності — братерство, а в братерстві — любов. Бо коли це у вас є та примножується, то не залишить вас без діла, ні без плоду для пізнання Господа нашого Ісуса Христа» (2 Петра 1:5-8).

Із цих прикладів видно, що наповнення душі людини можна визначити за її вчинками та прагненнями. Господь подбав, щоб ми мали необхідну шкалу цінностей, за якою можна з'ясувати, якого ми духа. Святе Письмо має достатній авторитет, щоб вказати, якими повинні бути:

- **НАШІ ПОЧУТТЯ:** «Плакайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (Филп. 2:5);
- **НАШІ ДУМКИ:** «...Що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, — коли яка чеснота або коли яка похвала, — про це роздумуйте» (Филп. 4:8);
- **НАШІ СЛОВА:** «Жодне погане слово хай не виходить з ваших уст, а тільки добре для зміцнення віри, щоб воно принесло користь тим, що слухають. І не засмучуй-

те Святого Божого Духа, Яким ви запечатані на день викуплення» (Ефес. 4:29, 30);

- **НАШІ ДІЇ:** «Бо кожний, хто чинить зло, ненавидить світло і не приходить до світла, щоб його вчинки не були осуджені, тому що вони погані. А хто чинить правду, той іде до світла, щоб виявилися його діла, бо зроблені вони в Бозі!» (Івана 3:20, 21).

Слово Боже, якщо ми його читаємо, стає для нас тим справжнім Світлом, «яке освічує кожну людину, що приходить у світ» (Івана 1:9), яке робить нашу совість чутливою, щоб визначати, що добре, а що погано. Та «коли ви відхилитесь праворуч, чи підете ліворуч, то вуха твої будуть чути те слово, яке позад тебе казатиме: "Це та дорога, — простуйте ви нею!"» (Ісаї 30:21).

З якої причини Дух Святий перестає керувати людиною? Як уникнути цього? Апостол Павло попереджає: «І не засмучуйте Святого Божого Духа, Яким ви запечатані на день викуплення. Всяке роздратування, гнів, лют, крик, зневага нехай віддаляться від вас разом з усякою злобою» (Ефес. 4:30, 31). Пам'ятайте попередження Спасителя про те, що наша внутрішня сутність ніколи не залишається порожньою. За відсутності Духа Божого до нас приходить інший господар, але не один, а «бере з собою сім ін-

Продовження. ЧАЙКИ, ЯКИХ ОБМАНУЛИ

Так само й у нашому житті. Ми з вами – царське священиство, ми – улюблені діти Божі, але от «плакун-трава» знаходить щілинку серед «цеглин» нашого життя й починає безконтрольно розростатися. І Господь виносить вирок: «Прилучивсь до бовванів Єфрем, – покинь ти його!» (Осії 4:17). Усе так добре починалося, і так усе безславно закінчується. У книзі Об'явлення, де описуються коліна Ізраїлеві, Єфрема немає. Немає і воріт, які відчинилися б для племені Єфрема, щоб прийняти його в Небесний Єрусалим.

Який вплив на нас і наших дітей має сьогодні світ? Які слова ми говоримо, про що думаємо, який у нас світогляд, стереотипи? Чи не знаходимо ми у своєму житті відлуння цього світу? Це не просто запитання, а серйозна проблема. Євангеліст Іван бачив, як світ впливає на дітей Божих, тому він написав: «Не любіть світу, ні того, що у світі: коли хто любить світ, нема в тому любові Отця. Бо все, що у світі, це: пожадливість тіла, і пожадливість очей, і життєва гордість; це не від Отця, а від світу. Промінає і світ, і його пожадання, а той, хто виконує Божу волю, – залишається вічно» (1 Івана 2:15-17). Які

слова, які прини-пи світ насаджує нам, а через нас – нашим дітям?

Люди Єфрема багато часу приділяли збагаченню, налагодженню гарних відносин із завойованими народами, розвитку бізнесу, сваркам – і вони стали втрачати мову заповіді, але здобувати акцент хананей і хіттей.

Колись в Англії можна було виїхати в ліс через угіддя одного фермера. Коли він побачив мисливців на конях, то наказав своєму слугі зачинити ворота й не пускати їх, щоб не топтали його територію. Слуга підійшов до воріт, зачинив їх і став біля них. Під'їхала велика група людей, вони просили відчинити ворота, щоб проїхати в ліс на полювання. Вони благали, намагалися підкупити, залакати – нічого не виходило. Тоді один чоловік величного вигляду звернувся до слуги, кажучи: «Я – герцог Веллінгтон, я перемагав у боях і не звик відступати. Відчиняй ворота, я повинен проїхати!». Слуга схилився шанобливо й сказав: «Я думаю, герцог Веллінгтон не був би задоволений, якби хтось не виконав його доручення». Герцог посміхнувся й сказав: «Дайте мені де-

кілька тисяч таких людей, і я завуюю не тільки Францію, але й увесь світ!»

Господу потрібні посвячені християни. Його найбільше переживання не про те, щоб ми мали матеріальне благополуччя, хоча й це Він не втрачає зі Свого поля зору; не про те, щоб ми мали міцне здоров'я, хоча й це Його тривожить; не про те, щоб ми мали вплив або владу на цій землі, хоча іноді Він дає цю владу окремим християнам, – але Його найбільше переживання й плач, як над Єрусалимом, про те, щоб ми були посвяченими (див. Івана 17:15-17). Давайте ревно молитися Господу, щоб нас не спіткала доля Єфрема, який так добре розпочав, отримавши благословення, але так безславно пішов зі сцени нашої землі, і воріт, присвячених племені Єфрема, на жаль, немає в Небесному Єрусалимі.

ших духів, гірших від себе, і вони, ввійшовши, живуть там...» (Матв. 12:45). І тоді могутній суддя народу Божого Самсон стає жалюгідним сліпцем, прикутим до жорна, наймудріший із царів Соломон – іграшкою пристрасті, сміливий воїн – боягузом, а люблячий учень Петро – зрадником.

У працях Еллен Уайт ми знаходимо наступні рядки: «Кожна людська істота, її тіло, душа й дух є власністю Бога. Христос помер, щоб викупити всіх. Ніхто не може більше образити Бога, ніж люди, котрі через релігійний фанатизм завдають страждань викупленим кров'ю Спасителя» (Христос – надія світу, с. 488).

Через пророка Господь звертається до Свого народу: «Шукайте правди, шукайте смирення...» (Соф. 2:3), і апостол Іван попереджає: «...Не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони...» (1 Івана 4:1).

Щоб був мир...

- **Щоб на землі панував мир, народи повинні жити у злагоді.**
- **Щоб народи жили у злагоді, міста не повинні повставати одне проти одного.**
- **Щоб панував мир у містах, сусіди повинні розуміти один одного.**
- **Щоб панував мир між сусідами, мир має бути в кожному домі.**
- **Щоб у домі був мир, кожному потрібно знайти його у своїй душі.**

Анхел Мануель Родрігес

Чи не могли б ви висвітлити питання єдності в Церкві? Мені сумно через те, що між членами Церкви існує багато непорозумінь.

Християнська єдність

Серед членів Церкви є і пшениця, і полова, тому важливо прагнути до єдності, не вважаючи на всі непорозуміння. Єдність Церкви глибоко корінням сягає єдності Самого Бога, Чия сутність і функціонально, і структурно є єдиною. Як Творець, Він є центром і джерелом нашого існування. Тому все творіння певною мірою відображає єдність Бога. Гріх порушив єдність, децентралізувавши її. Залишившись без центру, люди знайшли його в самих собі, і це призвело до руйнівних результатів. Розглянемо це явище й служіння Христа, спрямоване на відновлення цілісності людей і Всесвіту.

ЛЮДСЬКА СОЛІДАРНІСТЬ У ГРІХУ

Відкиданням Бога люди виразили велику єдність у повстанні проти Нього (див. Римл. 1:18—3:18), у гріху (див. Римл. 5:12) та смерті (див. Римл. 5:17, 21). Вони розділяють спільні переживання й призначення. Очевидно, що це не істинна єдність. Розділені один з одним, вони існують у шаленому пошуку самореалізації й самозбереження. Кожна людина стала своїм власним центром, перебуваючи з усіма в напружених відносинах і конфлікті (див. Гал. 5:19-21). Люди зустрічаються з

певною метою, часто очікуючи особистої вигоди, але відкритий конфлікт розпочинається тоді, коли ці очікування не виправдовуються. І це є природним станом людського серця. Ми дивимося на себе й бачимо напругу, невирішені проблеми й бажання робити добро, яке бентежить нас (див. Гал. 5:16, 17; Рим. 8:6-8).

ЄДНІСТЬ У ХРИСТІ

Єдність Бога виявилася в Особі Його Сина: «Я і Отець — Ми одне!» (Івана 10:30). Завдяки втіленню Ісус знову об'єднав людей з Богом, утворюючи центр, навколо якого грішники, котрі покались, стають єдиними в Ньому, в Отці (див. Івана 17:21) і один з одним (див. 1 Петра 3:8, 9). Христос Своєю Особистістю об'єднав людей. Це Його задум — відновити цілісність у Всесвіті, примиривши все з Собою (див. Кол. 1:20). Він уже об'єднує грішників, що каються, із Собою в Церкві, яка є Його Тілом, одним цілісним організмом (див. Ефес. 2:12-16). Через хрещення люди приєднуються до нового народу, який не розділений, а існує в єдності з Господом, їхнім центром. Церква є видимим вираженням ефективності роботи Христа з примирення на землі. Її єдність показує, що Син примиряє нас із Отцем (див. Івана 17:21, 23). Без єдності Церкви світ не зможе довіряти

Христовому служінню примирення. Тільки в Ньому й через Нього ми зможемо бути єдиним цілим.

ВИДИМІСТЬ ЄДНОСТІ В ХРИСТІ

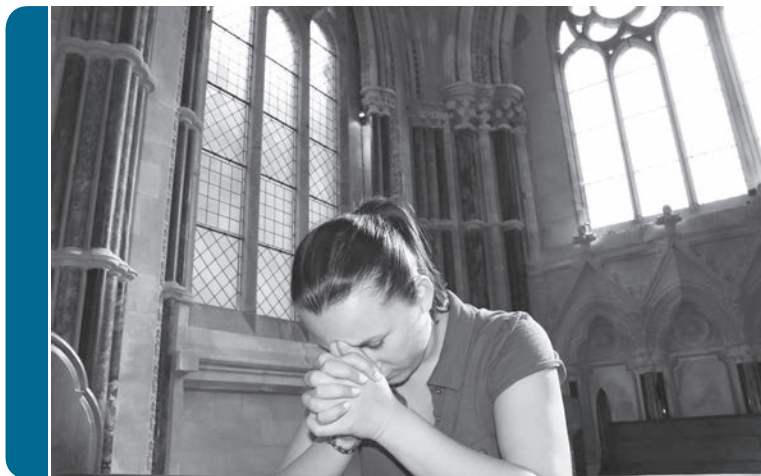
Єдність Церкви — реальність і завдання, яке потрібно виконувати в силі Святого Духа. Наша єдність у Христі виражається й зміцнюється всередині Церкви через нашу спільну вістку, спільну місію, спільний спосіб життя й наше організоване всесвітнє співтовариство віруючих. Ми маємо одну віру, яка містить вістку про спасіння у Христі наприкінці всесвітнього конфлікту і яку потрібно захищати (див. Ефес. 4:5; Об'явл. 14:6-8; 2 Тим. 1:13, 14). Ця вістка закладена в служінні Христа, забезпечуючи нас здоровим біблійним світоглядом (див. Об'явл. 12). У нас є спільна місія, яка підготує світ до Приходу нашого Господа (див. Об'явл. 10:11; 14:6-12). Наша єдність у Христі показує, чи є ми гідними звання християнина (див. Ефес. 4:1-3). Оскільки Христос є центром нашого життя, ми повинні рівнятися на небеса. Наша єдність видима в організованій структурі Церкви, яка полегшує місію Всесвітньої Церкви (див. 1 Кор. 12:12-25). Усе це не тільки робить видимою нашу єдність у Христі, але й об'єднує нас як народ Божий.

Сподівайтеся, пильнуйте й моліться

Еллен Уайт

*«Надійся на Господа,
будь сильний, і хай
буде міцне твоє серце,
і надійся на Господа!»
(Псал. 26:14).*

Покладайте надію на Господа! Ми можемо просити в людей і не отримувати того, що просимо. А Бог обіцяє, що ми отримаємо те, що просимо в Нього з вірою. Ви знаєте, на Кого потрібно дивитися; ви знаєте, Кому довіряти. Ви не повинні покладатися на людину й робити плоть своєю опорою. Покладіться усім своїм серцем на Всемогутнього, Який сказав: «Хіба буде держатися міцно Мого він захисту, щоб мир учинити зо Мною, зо Мною щоб мир учинити!» (Ісаї 27:5). Тому сподівайтеся, очікуйте, пильнуйте, моліться й працюйте, постійно звертайте своє обличчя до Сонця праведності.

Нехай яскраві промені Імені Ісуса освітять ваше серце, щоб через вас світло злилося на інших. «Ви – світло для світу... Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:14, 16). Ми повинні звелічити Ісуса перед людьми.

Щоразу, коли будете покладатися на людину, сподіваючись, що вас оцінять і підтримають, ви відчуватимете розчарування. Навіть ваші близькі, яким ви найбільше довіряєте, часто не підбадьорять і не підтримають вас. Господь прагне навчити вас покладатися тільки на Нього, тому що Він – ваш Вику-

питель. Ви є Його власністю, тому що Він створив вас. Слід обирати шлях Господній, воля Господа повинна стати вашою волею...

Святий Бог дав нам правила для керівництва у повсякденному житті. Принципи святості слід вивчати щодня, і тоді воля Божа стане головною. Перебуваючи з Богом, ви можете вести наступальну боротьбу, представляючи істину такою, якою вона є в Ісусі.

Не соромтеся серця, котре пом'якшилося під впливом Святого Духа. Коли Ісус стукає, дозвольте Йому увійти, а потім цінуйте Його присутність, радійте серцем, будьте постійно вдячні за те, що, коли ви відчували себе самотніми і безпомічними, Його рука подарувала вам спасіння, Його любов була явлена вам. Тоді в повноті радості від володіння цією любов'ю відкривайте Ісуса іншим, і Святий Дух буде трудитися через вас, щоб благословляти їх. Кожний, хто приймає Духа істини, має перевагу розповідати про істину в її простоті, щоб досягти обтяжених, втомлених сердець... Він знає, яккласти бальзам на рани...

Повністю довіртеся Богові. Моліться, моліться, моліться, моліться з вірою. Довірте свою душу Богові. Він збереже те, що ви віддали Йому до певного дня... Повністю, цілковито довіряйте Богові.

*Ці рядки знайшли в шинелі солдата
Олександра Зацепи, який загинув у
Велику Вітчизняну війну в 1944 році.*

Послушай, Бог...

Послушай, Бог... Ще ні разу в житті
С Тобой не говорив я, але сьогодні
Мне хочеться привітствовать Тебя.
Ты знаешь, с детских лет мне говорили,
Что нет Тебя. И я, дурак, поверил.
Твоих я никогда не созерцал творений.
И вот сегодня ночью я смотрел
Из кратера, что выбила граната,
На небо звездное, что было надо мной.
Я понял вдруг, любуюсь мирозданьем,
Каким жестоким может быть обман.
Не знаю, Боже, дашь ли Ты мне руку,
Но я Тебе скажу, и Ты меня поймешь:
Не странно ль, что среди ужасающего ада
Мне вдруг открылся свет, и я узнал Тебя?
А кроме этого, мне нечего сказать,
Вот только, что я рад, что я Тебя узнал.
На полночь мы назначены в атаку,
Но мне не страшно: Ты на нас глядишь...
Сигнал. Ну что ж? Я должен отправляться.
Мне было хорошо с Тобой. Еще хочу сказать,
Что, как Ты знаешь, битва будет злая.
И вот, хоть до сих пор Тебе я не был другом,
Позволишь ли войти, когда приду?
Но, кажется, я плачу. Боже мой, Ты видишь,
Со мной случилось то, что нынче я прозрел.
Прощай, мой Бог, иду. И вряд ли уж вернусь.
Как странно, но теперь я смерти не боюсь.

Звістки беруться пастори?

Богдана Лівартович

Моя бабуся прийняла хрещення, коли мені було 13 років, і я почала ходити з нею на богослужіння по суботах. Одного разу, слухаючи проповідь пастора, я подумала: «Яка щаслива, напевно, його дружина! Я б теж хотіла вийти за таку чудову людину». У моєму серці зародилася мрія стати дружиною пастора.

Відвідуючи зібрання, я завжди прагнула більше поспілкуватися з цим чудовим чоловіком, нашим пастором. У мене було безліч запитань, я підходила з ними до служителя й поступово знаходила спокій, усе більше утверджуючись в істині. Я розуміла, що Церква АСД – істинна Церква живого Бога, тому справжній пастор із правильними поглядами на Слово Боже міг бути тільки в цій Церкві.

Минав час, і не раз моя мрія нагадувала про себе, коли я бачила цих людей у різних ситуаціях. Ввічливість, тактовність, привітність, терпіння, любов до людей, що гинуть, – усе це викликало захоплення.

Одного разу, уже після хрещення, я поїхала з родичкою в Одесу. У суботу після служіння пастор громади оголосив, щоб уся молодь зібралася на серйозну розмову в нижньому залі. Хоча я й була приїжджою, але вирішила, що ця розмова стосується й мене. Унизу зібралося багато молоді. Я уважно слухала, що говорив пастор, і зміст сказаного пам'ятаю донині. Це був заклик до служіння. Він говорив: «Чому б юнакам не стати служителями й пасторами, а цим прекрасним дівчатам – їхніми дружинами!». Далі вони всі разом почали обговорювати, у яких заходах хотіли би взяти участь. Пастор дав їм надію й запалив віру в те, що вони зможуть стати служите-

лями. Я була дуже здивована й подумала: «Якщо це так просто, то і я можу стати дружиною якогось хлопця, який зараз ще й не здогадується, що колись стане пастором». І я вирішила: потрібно бути щирою у своєму бажанні й уже зараз робити у своїй громаді те, що мені доручають, і тоді моя мрія може здійснитися.

Через два роки ревного служіння у своїй громаді Бог покликав мене стати літературним євангелістом. Я з радістю почала нести людям книги, поширюючи Його вістку, й була щасливою від того, що бачила, як в очах багатьох з'являється надія, віра та любов. Своєю щирістю я вразила одного літературного євангеліста, і ми стали друзями. Потім йому запропонували спробувати себе в служінні пастора, а через деякий час я вийшла за нього заміж і стала однією з тих, кого вважаю найщасливішими, – дружиною пастора.

І нехай він не такий, яким я уявляла собі пастора в 13 років, проте знаю: багато молодих дівчат, дивлячись на його позитивні риси характеру, знову й знову мріятимуть стати дружиною пастора, а про мене подумують, що я – найщасливіша.

Я вірю, збудеться і їхня мрія!

Буть примером

*Как нелегко порою быть примером.
Но надо быть, ведь служим Богу мы.
Как нелегко порою быть без меры
Сочувственной и любящей до глубины души.*

*Но надо быть. Ведь все хотят увидеть
У нас порядок и воспитанных детей.
Но надо быть, ведь людям по течению
Во мраке нелегко куда-то плыть.*

*А мы – как маятник во тьме кромешной.
А мы – как парусник среди диких волн.
И если рядом мы, кому-то легче,
И если рядом мы, то, может, будет толк.*

*Но сами же такие мы, как все,
И, может быть, порою даже хуже.
И держит только то, что мы должны?
И держит только то, что Богу служим?*

*Давайте же забудем мы о долге,
А станем думать о кресте Голгофском,
И, несмотря на то что мы на сцене,
Мы будем жить так потому, что Бога ценим!*

Величезна сила

Раїса Красильникова

*Молитва матері-християнки має величезну силу.
Я знаю це не з чуток.*

Моя мама прийшла до Бога, коли я була ще дитиною. І вона відразу почала молитися за мене й моїх братів. Але ми про Бога й чути не хотіли.

Жили ми тоді в селі, де всі знали один про одного все. Завдяки релігійним переконанням мами наша сім'я не була «обділена увагою» односельців. Нам часто говорили, що наша мама – сектантка і нам не місце в їхньому світі. Нам було погано, соромно, хотілося, щоб ставлення до нас змінилося, але мама була непохитною та залишалася вірною Господу.

І тоді я твердо вирішила, що ніколи не буду вірити в Бога, й усім говорила про це. Але мама продовжувала молитися.

Після закінчення школи я поїхала в Нижній Новгород і вступила до медичного училища. Батьки переїхали до мене. На жаль, невдовзі

після цього помер тато. Мама відвідувала церкву щосуботи. Усі інші члени сім'ї не переставали дорікати їй і постійно висловлювали своє невдоволення.

Одного разу мама попросила мене зробити їй подарунок. Коли я запитала, що їй подарувати, вона відповіла: «Донечко, нічого купувати не треба, але я дуже тебе прошу, будь ласка, піди зі мною до церкви на різдвяну програму. Лише один раз!»

Яка боротьба почалася в мені! Один голос в моїй душі говорив: «Піди, ну що з тобою буде?! Маму порадуєш, сходиш разочок, і на цьому все». Та інший заперечував: «Не ходи, не роби помилку!»

Я не знала, як мені вчинити. Декілька днів минули в цій боротьбі. А мама мовчки чекала й молилася. Нарешті я погодилася, однак попередила, що піду тільки один раз.

Я пішла... і залишилася в церкві! І анітрохи не шкодую про це. Я щаслива, що знайшла Господа, істину та безліч чудових друзів. Скажу більше: того першого разу я познайомилася з дівчатами й хлопцями, які зовсім нещодавно переступили поріг церкви. Це були діти, за яких молилися їхні мами!

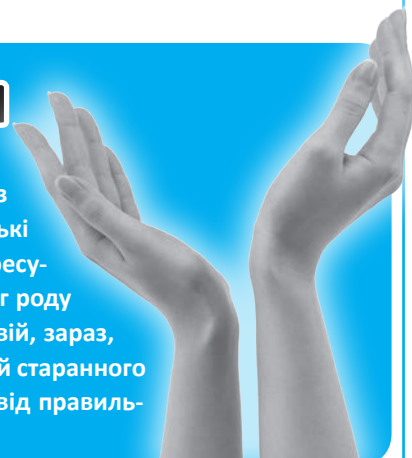
Через декілька років після хрещення я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Відразу після весілля нас направили на пасторське служіння на Урал. Загалом ми прожили на Уралі 17 років, полюбили наших дивовижно добрих, уважних, щиро люблячих Господа братів і сестер.

Я дуже вдячна Господу за те, що всі ці роки Він веде мене та мою сім'ю шляхом істини й на кожному кроці ми бачимо чудеса Божі. Я завжди пам'ятатиму про те, як моя мама молилася за мене, а зараз я молюся за своїх дітей. Я вірю: Господь чує мене та відповідає на мої молитви.

Дорогі матері! Не впадайте у відчай і не втрачайте надії! Можливо, хтось із ваших дітей ще не з Господом. Любіть їх і молитесь за них. Молитва матері має величезну силу!

Запорука успішного служіння

«Молитва – це головна опора віруючої людини й рушійна сила всіх відділів Церкви. Жодна церква не зможе існувати, розвиватися й приносити плоди без молитовної підтримки. Будь-яке служіння, місіонерські проекти або євангельські програми беруть початок у молитві, народжуються в молитві, ростуть і прогресують лише за допомогою молитви. У міру наближення кінця історії, коли ворог роду людського посилено намагається відволікти увагу тих, хто працює на передовій, зараз, як ніколи раніше, ми повинні пильнувати й молитися. Без невинної молитви й старанного пильнування ми перебуваємо в небезпеці стати безтурботними й ухилитися від правильного шляху» (Е. Уайт. Молитва, с. 37).

Збіг обставин чи відповідь на молитву?

Сильвія Ренз

Я народилася й виросла в християнській родині. Коли мені було 14 років, моя дитяча віра пережила ряд випробувань. Одночасники засипали мене запитаннями, які ставили під сумнів усе, у що я раніше беззастережно вірила. Це змусило мене самостійно досліджувати Святе Письмо, більше молитися, у результаті чого віра батьків стала моєю особистою усвідомленою вірою.

У моєму класі було 13 дівчат, та ідею існування Бога вони сприймали як жарт. Варто мені було лише схилити голову в молитві перед обідом у шкільній їдальні, як відразу чула сміх і жартівливі зауваження. Але якщо в однієї з моїх подруг щонебудь траплялося, то щоразу саме мені доводилося витирати слюзи з її очей.

Існувала ще одна причина, чому мої шкільні роки пов'язані з особливими переживаннями. Справа в тому, що викладач англійської мови, здавалося, поставив собі за мету показати мені всю неспроможність моїх релігійних переконань. Раніше він сам відвідував церкву, однак з невідомих причин залишив Бога, ставши затятим атеїстом. Він не упускав жодної можливості привселюдно запитати мене: «З ким одружився Каїн?» або «Якщо Бог всемогутній, чи може Він створити камінь настільки важкий, що Сам не зможе його підняти?». Усе це дуже турбувало мене. Часто я прокидалася з думкою про те, що ж він придумав сьогодні. У молитві я просила Бога дарувати мені такі відповіді, які змусили б цю людину задуматися.

Одного разу після занять учитель попросив мене затриматися в класі й саркастично запитав: «Сильвіє, що буде, якщо виявиться, що воскресіння мертвих просто міф, а ти витратила своє життя даремно, забивши свідомість релігійним сміттям?». У мене пересохло в роті, але все ж таки я не розгубилася: «Якщо воскресіння справді міф, то я про це ніколи не дізнаюся, бо лежатиму в

могілі. Та якщо воно настане, що тоді скажете ви, коли подивитесь в очі своєму Творцеві?». Усмішка зникла з його обличчя, як тільки він усвідомив зміст моїх слів. З того часу він більше не дозволяв собі відкрито висміювати мої релігійні переконання.

ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ

Наближалися випускні іспити, один з яких припав на суботу. За дивовижним збігом обставин це був саме екзамen з англійської. Готуватися до нього мені потрібно було самостійно, бо підготовчі заняття також проводилися в суботу. Директор сказав, що я зможу скласти іспит в інший день, якщо отримаю письмовий дозвіл від свого викладача. «І ти розраховуєш здати мій предмет, не відвідавши при цьому жодного заняття?» — глузуючи, запитав він. «Бог допоможе мені, і я підготуюся не гірше, ніж мої одночасники», — відповіла я. «Справді? Хоча це навіть цікаво. Упевнений, ти провалиш іспит. Може, хоч це переконає тебе в тому, що Бог — це просто плід твоєї уяви», — і з цими словами викладач підписав дозвіл.

ПІДГОТОВКА

Розуміючи, що ця людина зробить усе можливе, щоб максимально ускладнити для мене іспит, я прагнула перечитати якнайбільше художньої літератури мовою оригіналу. За два тижні до іспиту мені пощастило відшукати в бібліотеці книгу Клайва Льюїса «Листи Баламута». Мене захопив опис труднощів, з якими може стикнутися молодий християнин. Один уривок настільки запав мені в душу, що я перечитала його декілька разів. Потім, пересилиючи себе, я відклала книгу «до кращих часів», зосередивши увагу на класичній художній літературі.

ІСПИТ

На іспиті, подивившись на мене поглядом переможця, викладач

мовчки дав мені екзаменаційний білет. Іспит проходив в усній формі. Мені потрібно було прочитати текст, після чого у присутності екзаменаційної комісії я повинна була дискутувати з викладачем на тему заданого уривка. Побачивши довгу низку складних граматичних конструкцій, я злякалася. Але, ще раз глянувши на текст, я раптом зрозуміла, що він мені знайомий. Уривок був узятий саме з того розділу «Листів Баламута», який так мені сподобався. Я знала його напам'ять. На підготовку приділялося близько 20 хвилин, але я вирішила відповідати відразу, бажаючи показати всім, що Бог не просто існує — Він діє в нашому житті. Сівши перед комісією, я відчувала спокій у серці. Ця «битва» була не моєю, а Божою. Запитання звучали одне за одним, однак Бог давав мені правильну відповідь на кожне з них. Нарешті мій викладач невдоволено промовив: «Незважаючи на ваш жохливий акцент, я змушений поставити вам "відмінно"».

ЗБІГ ОБСТАВИН?

Відразу ж після іспиту він підійшов до мене й тихо сказав: «Не розумію, як ви самостійно змогли так добре освоїти мову?». «Я почала читати цю книгу й зупинилася саме на тому уривку, який увійшов в екзаменаційний білет», — чесно відповіла я. Викладач здивовано розвів руками, промовивши: «Дивовижний збіг обставин». «Не думаю, — відповіла я, — те, що відбулося на іспиті, є підтвердженням того, що Бог існує й діє в житті тих, хто довіряє Йому».

Не сказавши більше ні слова, мій викладач вийшов. Після випускного я більше його не бачила. Через декілька років я довідалася, що він раптово помер від раку. Чи зумів той іспит розсіяти морок, що скував його, і відчинити двері його серця назустріч небесному світлу? Чи повернувся він до Бога? Я дуже сподіваюся на це!

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас...»

Відчуваючи Боже керівництво, ми висловлюємо Йому подяку за милосердя, прощення, довготерпіння, за те, що Він щодня наповнює нас силою для життя й служіння. Разом із пророком хочеться сказати: «Воістину, до цього місця допоміг нам Господь». Слава й подяка Богові за все. Дякуємо вам, брати й сестри, за вашу вірність Господу, за ваші молитви й підтримку Божої Церкви. Нехай тільки Його воля виконується в нашому житті. «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єрем. 29:11).

У результаті роботи X з'їзду Східної місії й затвердження пропозицій усіма делегатами були прийняті плани роботи Східної місії на новий період. Був переглянутий і доопрацьований статут місії, а також обрано керівництво місії в складі:

Президент – Вертило Лев Пантелеєвич

Секретар – Ващинін Олександр Іванович

Скарбник – Зінюк Віктор Миколайович

Закликаємо також усіх членів Церкви й служителів до постійних молитов за церковне керівництво, щоб воно було знаряддям у руках Святого Духа у виконанні святої місії Євангелія. Продовжуйте любити Господа, духовно зростати, й нехай ніщо не загасить ваше бажання служити нашому Спасителю.

Ліки від самотності

Якими словами можна описати самотність? Одні кажуть, що це – «порожнеча в душі», інші – «камінь у серці», треті називають її «смертю за життя».

Бути самотнім – це щось більше, ніж бути одному. Кожній людині необхідно мати якийсь час, щоб побути наодинці з собою. Як свідчить Євангеліє, Ісус часто, відклавши всі справи, ішов, щоб побути наодинці зі Своїми думками.

Усім нам буває часом настільки важко, що ми прагнемо віддалитися від усіх, щоб відновити моральні й духовні сили. Утім самотність настає тоді, коли людина залишається одна, не бажаючи цього. Як позбутися цього гнітючого почуття?

Перш ніж спробувати відповісти на це запитання, важливо зрозуміти, що самотність має два аспекти: психологічний і духовний. Психологи рідко розглядають проблему з по-

гляду духовності й виключають звернення до Бога у своїх реабілітаційних програмах.

Багато християн, упадаючи в іншу крайність, заперечують психологічний бік самотності. Цікаво, що Новий Завіт пропонує єдиний правильний підхід до цієї проблеми, що враховує відразу два аспекти: психологічний і духовний. Переживши в Гетсиманському саду почуття глибокої самотності, Ісус зумів подолати його. Яким чином?

Про це йдеться в Євангелії від Матвія. Коли прийшла година Його випробування, Син Божий взяв із Собою трьох близьких друзів. Спаситель хотів відійти, щоб помолитися наодинці, і попросив Петра, Якова й Івана залишатися поблизу й теж молитися за Нього. Передчуваючи, що чекає Його попереду, Ісус сказав їм: «Смертельним смутком охоплена душа Моя. Залишайтеся тут і пильнуйте зі Мною!» (Матв. 26:38).

Залишивши учнів, Він відійшов углиб саду й молив Бога, щоб минула Його «чаша ця». Маючи потребу в людській підтримці, Він повернувся до Своїх трьох друзів, але вони заснули.

Борючись із самотністю, Ісус поділився переживаннями зі Своїм Отцем і найближчими Йому людьми.

Катерина Лапіна

Шкода, що останні через свою слабкість нічим не зуміли Йому допомогти. Проте Син Божий шукав розради і на небі, і на землі.

У момент цієї напруженої душевної боротьби Він звернувся за підтримкою як до Бога, так і до людини, оскільки розумів подвійну природу самотності й прагнув полегшити Свої і духовні, і психологічні страждання.

У 2-му Посланні до Тимофія Павло також показав самотність із двох боків. Апостол розповідає, що, залишившись один, він знайшов у Богові розраду та силу. «При моїй першій обороні нікого не було зі мною, але всі мене покинули... А Господь став при мені й підкріпив мене...» (4:16, 17).

Господь створив нас, наділивши як духовними, так і психологічними потребами. І коли якісь із них залишаються не задоволеними, нам стає самотньо.

Самотність – це попереджувальний сигнал, що одна або дві сфери нашого життя в чомусь мають потребу, що ми стаємо рабами випадку, рабами власних переживань. Кожному з нас потрібен як небесний Друг, справжній, вірний, Котрий спасає від самотності, так і земний друг, який радість подвоїть, а страждання розділить навіпіл.

На борту літака

А.Н.

Люди, що сидять у літаку й на церковній лаві, дуже схожі.

Вони в дорозі... Найчастіше вони поводяться чинно й поважно...

Одні дрімують, інші дивляться у вікно.

Більшість, якщо не всі, задоволені передбачуваними відчуттями від подорожі. Для багатьох ознаки хорошого польоту й гарного богослужіння однакові. «Добре, – говоримо ми зазвичай. – Це був хороший політ/Це було гарне служіння». Ми виходимо там само, де заходили, і раді повернутися туди знову. Однак деякі не згодні задовольнитися лише хорошим. Вони шукають чогось більшого.

Хлопчик, який тільки-но пройшов повз мене в літаку, саме такий. Я почула його ще до того, як побачила. Я вже сиділа на своєму місці, коли він голосно запитав: «А мені справді можна побачити пілота?». Він був або щасливчиком, або кмітливим хлопчиком, тому що заявив про своє бажання, тільки-но зійшовши по трапу. Це запитання почув пілот і визирнув у салон:

– Хтось мене шукав?

Рука хлопчика піднялася вгору, наче він відповідав на запитання вчителя:

– Я!

– Що ж, іди сюди.

Мама кивнула, і хлопчик увійшов до кабіни пілота – у чарівний світ з пультами керування й датчиками. Через декілька хвилин він вийшов звідти з широко розплющеними очима.

– О це так! – вигукнув він. – Так чудово, що я лечу цим літаком.

Ні в кого з присутніх на обличчі не відображалось стільки здивування. Цікавість хлопчика розбудила й мою, тому я почала розглядати обличчя дорослих, але не побачила й натяку на ентузіазм. Більшість подорожніх була задоволена, що летить літаком, задоволена, що наближається до місця призначення, задоволена, коли залишає аеропорт, задоволена, коли сидить і мовчки дивиться у вікно.

Але бувають винятки. П'ятеро жінок середнього віку у солом'яних капелюхах і з пляжними сумками мали зовсім інший настрій: вони веселилися від душі. Вони сміялися так, що ледь не падали зі своїх місць. Чоловік у синьому костюмі, котрий сидів навпроти, не був задоволений. Відкривши

ноутбук, він похмуро вдивлявся в екран і весь політ не відводив від нього погляду. Більшість із нас усе-таки була радіснішою від нього, але водночас стриманішою за тих веселих леді. В основному ми всі були задоволені. Задоволені польотом без особливостей.

Що ми шукаємо, те й знаходимо. Утім хлопчик прагнув більшого. Він хотів побачити пілота. Якби його попросили описати політ, він би не сказав: «Усе було добре». Він би дістав пластмасові крила, які дав йому пілот, і промовив: «Я бачив людину, яка керувала літаком».

Тепер ви розумієте, чому я говорю, що у пасажирів літака й тих, що сидять на церковних лавах, багато спільного? Увійдіть у Дім молитви й подивіться на обличчя людей, які сидять там. Дехто сміється, дехто сумний, але більшість – задоволена. Люди задоволені можливістю бути тут, а потім, після закінчення богослужіння, відразу піти. Задоволені, коли насолоджуються зібранням без будь-яких «сюрпризів» або занепокоєння. Задоволені «гарним» зібранням.

«Шукайте, і знайдете», – говорить Ісус.

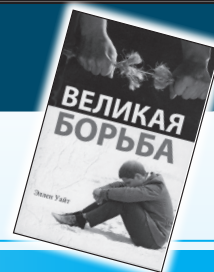

Якщо ми шукаємо тільки гарне зібрання, то знаходимо тільки гарне зібрання. Проте деякі шукають більшого. Деякі все ж таки приходять з дитячим ентузіазмом маленького хлопчика. І саме вони йдуть із церкви, як і він, із широко розплющеними очима від радості – вони стояли в присутності Самого Пілота...

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРотьБА»

Надію в кожну оселю

«...І ПРОРОКУВАТИМУТЬ СИНІ ВАШІ...» (ЙОІЛА 3:1).

Осколи – тато Андрій, мама Ніна й троє дітей – звичайна родина. Старшому синові Михайлу – 16 років. Усі вони відвідують церкву міста Владикавказу й намагаються служити Господу.

Михайло навчається у школі, але останнім часом його всюди бачать із сумками, наповненими книгами. Він так ревно бажає розповсюджувати «Велику боротьбу», що, крім шкільного рюкзака, бере із собою додатковий дорогий вантаж і дарує книги всім, кого зустрічає на своєму шляху. У школі – учням і вчителям, у маршрутці, на вулиці – всім бажаючим.

«Він уже не може мовчати!» – каже батько, а мати підтверджує: «Як я можу заборонити, якщо його Бог спонукає говорити?!».

Хлопець, не соромлячись, презентує книгу людям і пропонує її усім бажаючим у подарунок. Хтось бере, а хтось відмовляється, дехто реагує агресивно, але Михайло розуміє, що так має бути, адже Ісус Христос говорив: «Якщо Мене переслідували, то й вас будуть переслідувати; якщо Моє слово зберегли, то й ваше зберігатимуть». Михайло каже: «Я служу Богові, розповсюджуючи літературу. Люди повинні дізнатися про Другий прихід Христа! Бог бажає спасти людей, і їм потрібно донести цю вістку!».

За три місяці він розповсюдив уже 900 примірників книги «Велика боротьба». «Раніше в школі сміялися, а тепер стоять і слухають, коли він щось розповідає. Змінюється ставлення людей, з'являється повага», – говорить батько Михайла.

Юний євангеліст має багато цікавих досвідів. Одного разу він підійшов

до елітного житлового будинку. У дворі стояли чоловіки й розмовляли. Михайло запропонував їм книги, але вони відмовилися.

«Бог незабаром прийде! Він бажає спасти вас для життя вічного!» – звернувся до них Михайло. Чоловік відповів нецензурними словами й пригрозив побити його. Хлопець пішов, сів у машину до батька й розповів йому про інцидент. Раптом Андрієві спало на думку повернутися й поговорити з цими людьми. Він вийшов із машини й звернувся до чоловіків: «Чому ви так учинили? Адже дитина пропонує вам у подарунок чудову книгу, а ви ще й побити її хочете за це!».

І раптом один чоловік, осетин за національністю, впав на коліна перед Андрієм і попросив пробачення в нього перед усіма (для осетина це вважається ганьбою). Андрій на мить оторопів, але потім став піднімати його й побачив страх у його очах. Він потис йому руку й ще раз запропонував книгу. Той взяв із вдячністю й сказав: «Давайте ще якось зустрінемося, посидимо, поспілкуємося...»

Через декілька днів Михайло йшов міським проспектом, до нього підійшов чоловік і запитав: «Як твій тато поживає? Гарну книгу ти даруєш!». Через деякий час на багато-

людній вулиці до його батька підійшов той чоловік, який стояв на колінах, і, вітаючись, обійняв Андрія, як хорошого друга.

Не всі зустрічі Михайла так щасливо закінчуються. «Ти в якій республіці живеш!?» – часто чує він обурений крик, але мовчати вже не може, тому що вважає своїм обов'язком і щоденною потребою сповістити людям, що Христос незабаром прийде вдруге на нашу Землю.

Ще один чудовий досвід трапився з ним зовсім нещодавно. Михайло, розповсюджуючи місіонерську книгу на вулиці, зустрівся з представниками організації Свідки Єгови. Вони навідріз відмовлялися від такого подарунка й намагалися переконати Михайла в тому, що Ісус не є Богом. Раптом до розмови приєднався молодий чоловік. Під час бесіди він почав напам'ять цитувати вірш за віршем з Біблії, доводячи, що Ісус є Богом. Навівши велику кількість аргументів, він швидко попрощався й зник так само раптово, як і з'явився. Тільки після цього жінка погодилася взяти в Михайла «Велику боротьбу», а хлопець зрозумів, що це Господь послав йому допомогу.

Ці досвіди юного місіонера ще раз підтверджують слова Христа:

«Коли ж прийде Утішитель, Якого Я вам пошлю від Отця, Дух Істини, Який походить від Отця, то Він засвідчить про Мене. Та й ви свідчіть, бо ви від початку зі Мною!» (Івана 15:26, 27).

Людмила Берднікова,
відділ видавничого
служіння Північно-
Кавказької місії

ЯК ЖИТИ?

духовно-пізнавальна програма

В БУДУЩЕЕ С НАДЕЖДОЙ!

ДИВІТЬСЯ НА ТЕЛЕКАНАЛІ "НАДІЯ"

3 25 КВІТНЯ

ПО П'ЯТНИЦЯХ І СУБОТАХ

18-00

0 (800) 50 157 80

+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5

+380 98 707 000 5

www.hope.ua

contact@hope.ua

5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4

contact-hope

СКРИПКА З МОЛОТКА

На аукціоні продавалася стара скрипка. Ведучий оголосив початкову ціну – три долари. Але ніхто в переповненому залі не хотів купити її ні за три долари, ні за два, ні за один. Тоді з останнього ряду вийшов літній чоловік. Він піднявся на сцену, взяв інструмент і загравав. Усі завмерли. Чудові звуки наповнили приміщення. А коли музикант перестав грати, у залі якийсь час панувала тиша. Люди були вражені почутим.

– 1000 доларів! – почулося із залу. – Дві! – Три! – Продана!

Хтось, дивуючись, запитав:

– Що змінило цінність скрипки?

– До неї доторкнувся майстер! – відповів ведучий.

Кожний із нас подібний до скрипки. Часто ми самі оцінюємо себе дуже низько. Але приходить Майстер. Він бере людину у Свої руки – і стається чудо.

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єрем. 29:11).

Щомісячна газета
"Адвентистський вісник"
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва "Джерело життя" **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети "Адвентистський вісник" **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєєнко, Л. Волощук, С. Носов**
Над номером працювали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Л. Шаповал**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.